

בּוֹשָׁא הַשְׁעוֹר:
'הַשְׁתוֹקְקוֹת לְדוֹרוֹת'
שְׁנַת ה-תשפ"ה!
בּמסר בּאלעד.
העלון טעון גניזה

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

'הרימו מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי' (ישעיהו ג' ו' יד')
* נֹא לֹא לַעֲיִין בַּעֲלוֹנִים בְּזִמָּן
הַתַּפִּילָה וּקְרִיאַת הַתּוֹרָה -
שֶׁלֹא יֵצֵא שֹׁכְרוֹ בַּהֶפְסְרוֹ !!!
* נֹא לֹא לַטֵּל טֵל
הַעֲלוֹנִים בַּמָּקוֹם שֶׁאֵין
בּוֹ עֲרוֹב כְּהִלְכָּה!
משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

בס"ד ערב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשַׁת 'בְּהַעֲלֶתְךָ', יז' - יח' סיון, ה-תשפ"ה, (2025 \ יוני \ 14 -> 13 למניינם)

שיעורי הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

פְּרִשַׁת 'בְּהַעֲלֶתְךָ'
בּוֹשָׁא הַשְׁעוֹר: 'הַשְׁתוֹקְקוֹת לְדוֹרוֹת'
מִי הִזָּה הָאִישׁ שֶׁחָטָא אֶת
הַלּוֹחֹת מִיַּד גְּלִית וּבָרַח לוֹ?
וּמִדּוּעַ כָּלֹתוֹ עָלָיו עֲלִי
הַכֹּהֵן, אֲנִשְׁת בָּבו פְּנִיחָס,
הַחֲלִיטָה לְקַרֵּא לְבָנָה עֲשׂוֹלֵד
לָהּ בְּרִגְעָיָהּ הָאֲחֵרוֹנִים,
בְּנִשְׁמָה: 'אִי כָבוֹד'?
שִׂימוּ לֵב !!!
מְדוּבָר בְּשִׁיעוֹר 'טריי'
שֶׁל שְׁנַת זוּ ה- תשפ"ה,
שְׁנִמְסַר הַשְּׁבוּעַ (בְּיוֹם רַבִּיעִי) בְּאַלְעָד !!!

ובשיעור זה:

זמני כניסת ויציאת שַׁבַּת פְּרִשַׁת 'בְּהַעֲלֶתְךָ' - ה-תשפ"ה (2025 למניינם)

זמנים	כניסת השבת	יציאת השבת	יציאת שבת (זמן רבנו תם)
ירושלים -	19:11	20:28	21:18
תל-אביב -	19:29	20:31	21:15
חיפה -	19:22	20:33	21:20
באר-שבע -	19:29	20:29	21:15

לפי שיעור קיץ !!!
מבוסס על פי לוח - "פֶּאָר חֵלּוּח"

קוראים יקרים: השיעור הוקלד משמיעה- ולכן הניסוח הוא כשל אדם המדבר אל השומע ועל-כן יש להתייחס אליו כאילו נשמעים הדברים מפי כבוד הרב ממש בעת קריאת העלון !!!
תודות לאדם היקר, החפץ בעילום שמו, על הטרחה בתמלול והקלדת השיעורים של הרב לתועלת, לטובת ולזיכוי הרבים, וכן לכל העוסקים במלאכה. יהי רצון ש- ה' יראה בטוב מעשה ידיהם ויברכם שיזכו בכל מלי דמיטב ויזכו להמשיך ולזכות את הרבים.

לרפואת

להצלחות

לעילוי נשמות

לעילוי נשמת הורי ע"ה
אבי, מורי ועטרת ראשי, היקר - יעקב (קמליאן) בן רחל ויצחק ז"ל
לעילוי נשמת אמי היקרה מרת פרחת אליזה בת חנינה ז"ל

- הרבנית ברוך'ה בת מלכה (אשת הרב ברוך רוזנבלום שליט"א).
- זלמן הרב (שלמה) יוסף נסן שליט"א בן נצח.
- לרפואת והצלחות רבי רפאל בובי בן נצח.
- חיים ג' ארמא בן חומה רבקה ורדה.
- מרת אסתר עליזה בת גרמן.
- יהודית בת מרסל.
- רפאל (אישל) בן תמר.
- אברהם (חודי) בן רחל.
- לרפואת יעקב בן מרגלית.
- ולרפואת שיר לוי בת קרן שפגעה בלידה באתר החורמון.
- אגל מלך בת רות.
- לרפואת הארמוני רבי יאשיהו יוסף (פגעה) בן הרבנית זרי.
- אליזה (כחן) בן מרים.
- רחל בן מרסל.
- לרפואת הרב'ה ירד בריצ' יורה דעה' הרב שלמה יוסף (מופגז) בן חומה ונח.
- לרפואת הרב שלום הרש' שליט"א בן ימנה.
- לרפואת אסתר (פרסיה) בת רחל.
- לרפואת היכלה מלך אוריה בת אסתר שחר.
- לרפואת ברכה (ברטל) בת רחל.
- לרפואת מרין מנחם אסתר בת חנן.
- לרפואת אייזיק רחל בת חנן.
- לרפואת עפרה חנה בת ציפורה.
- לרפואת הארמוני רבי יאשיהו יוסף (פגעה) בן הרבנית זרי.
- לרפואת הרב שלום הרש' שליט"א בן ימנה.
- לרפואת והצלחות הנער מוישי בן גיטי - שימצא וישלח לביתו בע"ה בריא ושלים.
- לרפואת כבוד מרדכי ורנה - הרב זלמן זמקובל - רבי דוד (בצרי) בן חסדויה - רפואה שלימה אמין.
- לרפואת והצלחות ולבריאות איתנה של כל עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם - להגן מכל המגפות ומכל המחלות ומכל הפגעים והתאונות ופגעים ומכך כל אייבון.
- יפה בת פרידה.

• משה בן שוקת ויהי ובני ביתו - ימלא ה' כל משאלות לבם לטובה !
• הילה עלת בת ציפורה
• דומור כהן בן גילה

• לשמירה ולהצלחות בני משפחות קמליאן - ובמיוחד רעייתו היקרה - פזית וכלה מרשיה בת מרין מנחם אסתר ורובי אהרן בן פרוחה אליזה - לרפואה שלימה - לבריאות איתנה, לפרנסה טובה ומוצלחות בריאות ולא בצימצום - יהי רצון שגורלה להמשיך וכאבת ולהפיק - בלי גדר ובע"ה - דברי תורה של כבוד הרב ברוך רוזנבלום - לעד הרבה הרבה שנים, אמין.

• לבריאות איתנה והצלחות ילדיו - לגדילתם בבריאות איתנה וברוחות ופרנסה טובה - שזכו לתורה ולמצוות וליוזם הגון משרש נשמתם - ושזכו לרע קודש של קיימה - לעבודת ה' יתברך ולאריכות חיים אמין - ואלה שמותם:

- קארין אליזה בת פזית וכלה מרשיה
- גיה רחל בת פזית וכלה מרשיה
- נתנאל בן פזית וכלה מרשיה
- כל זיויל צה"ל וכוחות הביטחון

ימלא ה' כל משאלות לבם ולבני לטובה !

לשונות באות להפצת העלון השבועי:

050-4170-270
ניתן להאזין לשיעורי הרב
בטלפון 073-3454-222

לע"ז זכיל, הרב'ה ונרצח מלחמות שמונת תורה (חברות ברוך'ה) מלחמות תקומה)
ה-תשפ"ד (פ"ה) - (2023/2024/2025) למנינים)
זיכרים, אורחים, אנשי כוחות הביטחון וההגנה
ה' יקום דמם !!! יהי זכרם ברוך !!!
תנצ"ה

- ר' יצחק אהרן רוזנבלום בן ישראל זאב ז"ל - אביו של כבוד הרב ברוך רוזנבלום שליט"א (שיבדל לחיים טובים וארוכים אמין).
- לע"ז ישיבך (תעיו) בן מרים ודוד - נפטר לבית עולמו (נפטר) ביום השישי ז' באדר, ערב שבת קדש פרשת 'אמרה תענה' - תשפ"ה.
- לע"ז ישיבך (שלי) בן ורדה נפטר יד אדר א' - תשפ"ד.
- לע"ז בנו - אבינו (שלי) בן מרים ע"ה, נפטר ביום ב' כ"ב אדר ב' - תשפ"ד.
- לע"ז הרב יהודה (רדע) בן אסתר ז"ל - הרב הראשי לבאר שבע, נפטר לבית עולמו ביום שלישי, ג' תמוז (ביום היכולת הרבי מלובאוויטש) ונטמן בליל ד' בתמוז (אור ליום רביעי) - תשפ"ד.
- לע"ז לינה (שלום הלוי) בת אסתר - נפטרה לבית עולמה ונטמנה ביום אור בשבת, טו בתמוז - תשפ"ד.
- לע"ז הגב' אורנית שרון ע"ה בת הרסה ויהי שתבדל"א - נפטרה ונטמנה ביום רביעי ג' אב - תשפ"ד.
- לע"ז הגב' המנוחה רחל בת עליזה ז"ל - נפטרה ביום שלישי כה' חשוון ונטמנה ביום רביעי כו' חשוון - תשפ"ה.
- לע"ז שליו חוב' שנרצח באכזריות באמירות הר"ר צבי הכהן קוגן הי"ד, שנרצח באמירות ביום שישי כא' מרחשוון ונטמן בהר הזיתים בירושלים בליל כה' במרחשוון (אור ליום שלישי) - תשפ"ה.
- לעילוי נשמת וזכרו היקר נסים (אסיג) בן בירה שהלך לעולמו ביום שבת קודש פרשת וישב - כ' בכסלו ונטמן למנוחת ביום אור בשבת כ"א בכסלו - תשפ"ה.
- לעילוי נשמת המנוחה מרגלית ז"ל בת גילה, נפטרה לבית עולמה ביום שני ו בטבת - תשפ"ה.
- לע"ז מרן ראש ישיבת 'כסא רומים' הרב מאיר נסים מאוז (נפטר) כמסאנה ונהג זקוק, נפטר ביום שבת קודש שבועי של פסח, כא ניסן - תשפ"ה, ונטמן למנוחת ביום אור בשבת (אסרו וז"ל) כב' בניסן - תשפ"ה.
- לעילוי נשמת המנוחה סעירה מסעודה תמר (כחן) ע"ה בת פרוחה, נפטרה ונטמנה בליל שישי אור ל - כו בניסן - תשפ"ה.
- לע"ז הק' צאלה (גז) הי"ד בת שמואל שנרצחה בפגיע ליד ברוכין, ליל חמישי, אור ל - יז באייר - תשפ"ה (15-16 למנינים), נרצחה ע"י בני עולה בעת שהיתה בדרך לחדר לידה ללדת את בנה הרביעי וכן לעילוי נשמת בנה התינוק הקדוש רביד חיים בן צאלה הי"ד שנפגע באותו פגיע שבנו נרצחה אימו צאלה הי"ד וכעבור כשבועיים נפטר מפגעי ונטמן לגד אימו ביום חמישי ב' בסיון - תשפ"ה (29 למנינים)
- לע"ז רחל לייזנסקי הי"ד - דיפלומט ישראלי ולע"ז נשמת שרה מילגרם הי"ד - עובדת השגרירות הישראלית בארה"ב, שנרצחה בוויינגטון - ארה"ב, בצאתם מהמויאון היהודי בעיר, אור ליום חמישי כ"ד אייר - תשפ"ה (21-2025 למנינים)

אל תפספסו את עלובי הבורס:
תפקידת יעקב בן פקידה

- ובמאמר הפותח לעלון פרשת 'בהעלתך' - (בעמודים 2 ו-3) שכותרתו: "המעוררים" - מאת: הרב דוד ברנרמן שליט"א. מובא מאתר 'ערכים'.
- בעמוד 4 למעלה - מאת הרב משה בובי שליט"א, דבר תורה לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' - שכותרתו: "חצי הכוס המלאה".
- בעמוד 5 - המדור 'רפואה והלכה' מאת הרב אברהם רוזניקוב שליט"א, רב המרכז הרפואי סוראסקי (איכילוב), לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' - שכותרתו: "טכנולוגית זהו פנים".
- בעמוד 6 למעלה - בפניה להלכה מאת הרב משה בובי שליט"א - סימן ח' - מהלכות ציצית - מתוך הילקוט יוסף - מאת רבנו מרן הרה"ג הרשל"צ יצחק יוסף שליט"א.
- בעמוד 7 - ממקד לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' - מאת הרב נחמיה וילהלם, שליח חפ"ד בעיר בנגקוק, תאילנד שכותרתו: "להדליק את הנשמה".
- בעמוד 8 - המדור האור של הפרשה - על פי אור החיים הקדוש, לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' - שכותרתו: 'בכח התורה ותפלה, אפשר לשבר ולנפץ את כל כוחות הרע שבאדם'.
- בעמוד 9 למעלה - הטור של רבי 'הונתן אמדי שליט"א - רב בית הכנסת "יוסף חיים", אור יהודה - דבר תורה לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' והנושא הפעם: 'מי הוא גס כהן וגם שר בעולם הבא?'
- בעמוד 9 למטה - תדרי 'הגל השקט' המפעלים בעת חרום בשבת קדש.
- בעמוד 10 - הספור לשבת קדש פרשת 'בהעלתך' - "היכל קן צפור" - הספור מאת הרב נחמיה רענן שליט"א, מובא מאתר 'תורת הר עציין'.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמשך השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!

פרשת בהעלתך - השתוקקות לדורות - שנת ה- תשפ"ה - אלעד.

ולכן כאשר נבחרו הלוויים, ואמר הכתוב ואתנה את הלוויים נתונים לאחר ולבני מתוך בני ישראל, באה הנגינה לבאר הטעם של בחירת של בחירת שבט לוי דייקא, שהוא מטעם 'קדמא ואזלא', הם הקדימו השכינה להורידה למטה, כי 'מונח רביעי', השכינה היתה מונחת בתחלה ברקיע הרביעי, זבול 'זרקא מונח סגול', והורידה שתהא מונחת בהרקיע השלישית, ולכן נבחרו הם להיות מוכנים לעבודת הכהונה.

וכמו כן יעקב אבינו, שהוריד את השכינה ממעון לבובל, אשר שם בית המקדש שלמעלה בנוי, על כן בית המקדש השלישי שיבנה במהרה מכוון כנגד יעקב, אשר יעקב קרא לו בית {פסחים פח.}, אשר אז ירד מקדש שלמעלה מהרקיע של זבול, בנוי ומשוכלל, למטה לארץ {רש"י סוכה מא.}, ושפיר הוא מכוון נגד יעקב.

לאחר מכן, עוסקת התורה בפרשת המתאונים והמתאווים - העם דורש בשר, משה רבינו מצדו טוען שממנו לא יוכל להגיע בשר - {יג.} **מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבנו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה**, ולצורך זה בחרים שבעים זקנים שמהם יגיע הבשר;
נשאלת השאלה - ולמה צריך לאסוף שבעים זקנים עבור זה, למה משה רבינו לא יכל לתת להם בשר?!

אומרת הגמרא {מסכת תענית ט, א} - ר' יוסי בר' יהודה אומר: שלשה פרנסים טובים עמדו לישראל ואלו הן משה ואהרן ומרים, וג' מתנות טובות ניתנו על ידם ואלו הן: באר וענן ומן; באר בזכות מרים, עמוד ענן בזכות אהרן, מן בזכות משה.

אומר האור גדליה {פ' בהעלותך} - והנה המן בא בזכותו של משה כדאיתא בגמרא {תענית ט, א}, וכיון שלא נמשכו אחר הנהגתו לא היו יכולין להסתפק באכילת המן ונכנסה בהם תאוה לאכול בשר. ולכן אמר משה אל ה' **"האנכי הרייתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו"ו** וכו', **"מאין לי בשר" וכו'...** זאת אומרת, היות ולא היה שום קשר בין משה רבינו ע"ה ובין הבשר, ולכן אמר לו הקב"ה לאסוף שבעים זקנים על מנת שהבשר יעבור דרכם.

לאחר מכן, עוסקת התורה בשלשים שירדו מהשמים;

אומרת התורה: {יא. לא} **ורוח נסע מאת ה' ויגזו שלמים מן השמים ויטש על המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמיתם על פני הארץ.** **כותב בעל הטורים** - ויגזו. ב' במס' ויגזו שלמים ואיך ויגזו ראשו באיוב. וזהו הוא שיש במדרש יותר ממה שהרג בהם השליו ע"י אכילה הרג בהם ע"י ירידה ונפילה שנפל על ראשם כשם שנאמר באיוב ויגזו ראשו והיה מתאבל על בניו שנפל עליהם הבית כך בכאן היו מתאבלים על אותם שמתו מנפילת השליו: כתיב שלמים, וקרי שלמים שלמים לצדיקים ושלמים לרשעים שהיה להם כקוצים.

לאחר מכן, מרים ואהרן מדברים על משה - מרים מקבלת צרעת, ועם ישראל ממתין שבעה ימים.

הייתי רוצה לעסוק היום בנושא אחד בפרשה, שכולל בתוכו ארבעה נושאים בפרשה; בראש ובראשונה נפתח בנושא המנורה;

בכל מקום שהתורה עוסקת במנורה, מופיעים ד' פסוקים¹ - לומר לנו, שהמינימום שצריך ללמוד כדי להבין את הסוגיה זה ד' פעמים². השאלה הראשונה (ששואל רש"י) - למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים?

אומר רש"י - **בהעלתך**. למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנכת הנשיאים חלשה דעתו, שלא היה עמהם בחנכה, לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקדוש ברוך הוא חיד, שלך גדולה משלהם, אתה מדיק ומטיב את הנרות.

השאלה הראשונה שנשאלת היא, על מה בדיוק חלשה דעתו של אהרן? אומר הש"ך על התורה - [ולמה חלשה דעתו של אהרן הכהן? כשראה שלא נזכר לא אהרן ולא בניו, מצא עצמו גרוע, ובפרט ממה שאמרו ז"ל (במדבר רבה טו, ו) כשראה שלא הקריב לא הוא ולא שבטו אמר שמא עדיין לא נתכפר לו מעשה העגל, ובסיבתו לא שם בלב של שבטו להביא קרבן כמו ששם בלב

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת **בהעלתך**. הפרשה העמוסה ביותר בנושאים שנמצאים בתוך פרשה א' - החל מהדלקת המנורה, תגלחת הלוויים והנפתם, פסח שני, עזיבת הר סיני לאחר שנה פחות עשרה ימים שהיינו שם, חצוצרות שנצטווה משה לעשות, הנסיעה הראשונה מהר סיני ע"פ סדר הדגלים, בקשת משה רבינו מיתרו שיתלווה אליהם לארץ ישראל, חלוקת חומש במדבר לשלשה ספרים;

אומרת הגמרא {מסכת שבת קטו, ב. קטז, א} - **ת"ר {במדבר י-לה} ויהי בנסוע הארון ויאמר משה פרשה זו עשה לה הקב"ה סימניות מלמעלה ולמטה** - בתחילתה ובסופה נוניין הפוכות, כדי להבדילה מן הכתובים הסמוכים, **לומר שאין זה מקומה** שפרשה זו אינה מופיעה במקומה הנכון לפי סדר המאורעות. שכן הפסוקים הקודמים לפרשה זו עוסקים במסעות, ואילו פרשה זו עוסקת בענין חניית השבטים לדגילהם, המובא קודם (במדבר פרק ב'). **רבי אומר: לא מן השם הוא זה** אין זה הטעם לסימניות הכתובות בתורה, שכן פרשה זו מופיעה במקומה הראוי, שהרי לפני כן התורה מתארת את המסע הראשון שנסעו ע"י דגליהם {שם י, יא-יב}: **ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים בחדש נעלה [נסתלק] הענן מעל משכן העדת: ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני ... אלא הטעם לסימניות הוא מפני שספר חשוב הוא בפני עצמו שלפרשה זו יש חשיבות של ספר בפני עצמו. כמאן אזלא כדעת מי מתאים הא (מאמר זה) דא"ר שמואל בר נחמן א"ר יונתן: כתוב {משלי ט-א} חקמות (החכמה, התורה) בנתה ביתה חכמה עמומה שבעה אלו שבעה ספרי תורה. כמאן כדעת מי נאמר דברים אלו? כדעת רבי הסובר שפרשת "ויהי בנסע הארון..." כתובה במקומה אלא שהוא נחשב ספר בפני עצמו. לפי דבריו יוצא שבראשית, שמות, ויקרא ודברים הם ארבעה ספרים, וספר במדבר חלוק לשלשה ספרים נוספים - מתחילתו ועד "ויהי בנסע הארון...", פרשת "ויהי בנסע" עצמה, ואחרי "ויהי בנסע" עד סופו. נמצא שיש שבעה ספרים בתורה.**

ראיתי דבר מאד יפה בשמן ראש, שעומד על חלוקת הפסוק כאן בחומש; כתוב במדרש, שכשברא הקב"ה את העולם, רצונו היה להשרות שכירתו בתחתונים;

אומר המדרש {במדבר רבה, פרשה יג, אות ב} - **אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי, באתי לנן, אין כתיב כאן, אלא באתי לגני, לגנוני, למקום שהוא עקרי מתחלה, וכי עקר שכינה אינה בתחתונים היתה, הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית ג, ח): וַיִּשְׁמָעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים מִתְּהֵלֶךְ בְּגֵן לְרוּחַ הַיּוֹם, אָמַר רַבִּי חֲמַא בִּר פִּהְאָא מְהֵלֶךְ, אִין כְּתִיב כָּאן, אֱלֹא מִתְּהֵלֶךְ בְּגֵן, מִקְפָּץ וְעוֹלָה. מִהוּ (בראשית ג, ח): וַיִּתְּחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ, אָמַר רַבִּי אִיבּוּ בְּאוֹתָהּ שָׁעָה גִרְעָה קוֹמָתוֹ שֶׁל אָדָם הָרָאשׁוֹן וְנִעְשִׂיתָ שֶׁל מֵאָה אֲמָה, כִּיּוֹן שֶׁחָטָא אָדָם נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה לְרַקִּיעַ הָרָאשׁוֹן, חָטָא קִלּוֹן נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הַשְּׂנִי, חָטָא דוֹר אֲנֹשׁ נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הַשְּׁלִישִׁי, חָטָא דוֹר הַמְּבּוּל נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הָרְבִיעִי, חָטָא דוֹר הַפְּלָגָה נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הַחֲמִישִׁי, חָטָא הַסְּדוּמִיִּים נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הַשְּׁשִׁי, חָטָא הַמִּצְרִיִּים פִּרְעָה בִּימֵי אֲבִרָהָם נִסְתַּלְקָה לְרַקִּיעַ הַשְּׁבִיעִי. וַיִּכְנָדוּ עַמּוּדוֹ שֶׁבָּעָה צְדִיקִים וְהוֹרִידוּ אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָעֲלִיוֹנִים לַתְּחִתּוֹנִים, וְאֵלּוּ הֵן: אֲבִרָהָם הוֹרִידָה מִן הַשְּׁבִיעִי לַשְּׁשִׁי, יִצְחָק הוֹרִידָה מִן הַשְּׁשִׁי לַחֲמִישִׁי, יַעֲקֹב הוֹרִידָה מִן הַחֲמִישִׁי לַרְבִּיעִי, לִוי הוֹרִידָה מִן הָרְבִיעִי לַשְּׁלִישִׁי, קָהָת הוֹרִידָה מִן הַשְּׁלִישִׁי לַשְּׁנִי, עֲמֶרֶם הוֹרִידָה מִן הַשְּׁנִי לְרָאשׁוֹן, מֹשֶׁה הוֹרִידָה מִן הָעֲלִיוֹנִים לַתְּחִתּוֹנִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק כְּתִיב (תהלים לו, כט): צְדִיקִים יִרְשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לְעַד עָלֶיהָ, הַרְשָׁעִים בָּמָה וַיִּשְׁכְּנוּ, בָּאוּרִי אֱלֹא, הַרְשָׁעִים סִלְקוּ הַשְּׂכִינָה מִן הָאֶרֶץ, אֲבָל הַצְדִּיקִים הַשְּׂכִינָה בָּאֶרֶץ, אִימִיתִי שְׂרֵתָה הַשְּׂכִינָה בָּאֶרֶץ, בְּיוֹם שְׁהִיָּקֵם הַמִּשְׁכָּן שְׁנֵאמַר {במדבר ז, יב} וַיְהִי הַמִּקְרִיב בְּיוֹם הָרָאשׁוֹן אֶת קֶרְבָּנוֹ נִחְשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב לְמִטָּה הַיְּהוָה.**

כותב בשמן ראש - ונראה כי שבעה הצדיקים הללו המה מכוונים נגד השבעה ספרי תורה, וכמו שכל אחד מהצדיקים הללו הורידו את השכינה במדרגה אחת למטה לארץ, כן הורידו גם חלק מתורת ה' למטה, עד שבא משה והורידה לארץ. ולכן קהת מכוון נגד פרשת 'ויהי בנסוע הארון', כי עבודת בני קהת להיות מטועני ונושאי הארון, כמו שנאמר וכלה אהרן ובניו לכסות את הקודש וגו', ואחרי כן יבואו בני קהת לשאת {ד, טו}, ולכן פרשת 'ויהי בנסוע הארון' הוא כנגד קהת.

וכתוב בברית שלום, דלכן נבחר שבט לוי מכל שבטי ישראל, להיות עבודתם בבית ה' להקריב הקרבנות, דכיון שלוי הורידו מזבול ששם מיכאל עומד ומקריב, לכך נבחרו הלוויים תחת מיכאל הכהן הגדול לעשות העבודה למטה. וזהו שאמר הכתוב {תהלים פט, ו} כי מי בשחק יערוך ל- ה' ידמה לה' בבני אלים, והכוונה כי מי בשחק, רצה לומר לוי שהוריד השכינה מזבול לשחק, שהוא מרקיע הרביעי לשלישי, יערוך ל- ה' הקרבנות למטה, וידמה לה' בבני אלים, להיות עומד במקום מיכאל המלאך הגדול ע"כ.

¹ **ברוך שאמר:** ראיתי פעם באחד המפרשים, שהסיבה שמופיעים ד' פסוקים שהתורה עוסקת בענין המנורה, היא משום שהמנורה היא סמל לתורה שבעל פה (הארון מסמל את התורה שכתב) - ולמה? כי תורה שבעל פה צריך לכתוש את וליקח את הגוף כדי להבין כמו הזית שנכתש עד שהוא מוציא את שמנו.

² **ברוך שאמר:** יש אומרים, שזו הסיבה שבכל עמוד בתלמוד הבבלי, יש ד' שורות רחבות ברש"י, וד' שורות רחבות בתוספות - לומר לך, שהמינימום הנצרך ללימוד הוא ד' פעמים!

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמשך השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!

פרשת בהעלותך

אוי לי שאני פרנס הדור ואין תענית ותפילות מועילות לחלץ את בני הדור מצרתם, מתוך כל חלש דעתיה ואתא מיטרא ... רב נחמן גזר תעניתא. בעא רחמי ולא אתא מיטרא התפלל לרחמים מן השמים ובכל זאת לא ירדו גשמים. אמר רב נחמן בקול: שקלוה לנחמן חבוטו מן גודא לארעא קחו את נחמן והשליכו אותו מראש החומה לארץ. כלומר, הורידו אותי מגדולתי שמתוך שלא נתקבלה תפילתי מוכח שאיני ראוי לה. חלש דעתיה ואתא מיטרא ... רב פפא גזר תעניתא ולא אתא מיטרא. חלש ליביה הרגיש חולשה בגופו. שרף פינא דדייסא בלע מלא כף של דייסא, ובעי רחמי ואחר כך התפלל לרחמי שמים, ולא אתא מיטרא. אמר ליה רב נחמן בר אבא: אי שריף מר פינא אחריתי דדייסא אתי מיטרא אם יבלע כבודו עוד מלא כף דייסא אולי ירד גשם. איכסיף וחלש דעתיה התבייש רב פפא ונפלה רוחו ואתא מיטרא ואז ירד לו גשם.

גמרא נוספת, אומרת הגמרא {מסכת ב"מ פד, א} – הוּו מפלגי בי מדרשא נחלקו בבית המדרש בענין כלים אלו: הסיף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר, מאימתי הם חשובים כלים ומקבלין טומאה? משעת גמר מלאכתן. ומאימתי גמר מלאכתן? רבי יוחנן אמר: משיצרפם (יחממם) כדי לחזקם) בכבשן. ריש לקיש אמר: משיצחצחן במים. א"ל רבי יוחנן לריש לקיש: לסטאה בלסטיותיה ידע לפי שהיית לסיים אתה בקי בכלי אומנות של ליסטים ויודע מתי הם ראויים למלאכתם. אמר ליה ריש לקיש: ומאי אהנת לי ומה הועלת לי? התם רבי קרו לי שם, בין הלסטים קראו לי 'רבי' שהייתי מנהיגם, ואף הכא רבי קרו לי כאן קוראים לי 'רבי'. אמר ליה רבי יוחנן: אהנאי לך הועלתי לך דאקריבנך (שהקרבתיך) תחת כנפי השכינה! חלש דעתיה דרבי יוחנן מתשובתו של ריש לקיש. חלש ריש לקיש ריש לקיש חלה [מפני שגרם צער לרבי יוחנן]...

אומרים לנו חז"ל בפרשת השבוע, 'חלשה דעתו של אהרן הכהן' – כולם הביאו קרבנות חוץ ממנו, והרי לא היה לך כסף (כפי שמביא הש"ך), אז על מה הוא מתאבל בדיוק!?

נשאלת השאלה – מתי הגיעו הנשיאים? ברי"ח ניסן. זה היה היום שבו הקריב המקריב הראשון, נחשון בן עמינדב למטה יהודה; כתוב בחז"ל הקדושים, שביום הראשון לחנוכת המשכן, הגיעו כל הנשיאים ביחד – י"ב נשיאים, כולם עם הקרבנות שלהם! אומר האור החיים הקדוש [ז, פד] – ביום המשח אותו וגו'. כאן הצדיק דברינו שכתבנו למעלה כי כולן הקריבו יחד ביום אחד ...

באו כולם עם הקרבנות שלהם, אמר להם הקב"ה: "רבותי, תודה רבה. תשאירו כאן את כל הכלים שלכם. בכל יום יקריב נשיא אחד – לא כולם ביחד!"

מתי חלשה דעתו של אהרן? כשהביאו כולם ביחד, אז כשהוא ראה שהוא לא מקריב – חלשה דעתו. לכאורה, בלי אהרן לא היה אפשר להקריב – הוא הכהן היחיד שמקריב קרבנות, הוא הכהן היחיד שזורק את הדם – הכל זה הוא. אז על מה חלישות הדעת שהיתה לו? ואם היתה לו חלישות הדעת על שלא הקריב, איזו נחמה זו בהדלקת המנורה! – כך שואל האור החיים הקדוש.

עם ישראל רואים את משה רבינו מעמיד את המשכן ומפרק אותו, והם רואים ששכינה לא יורדת;

אומר רש"י [ויקרא ט, כג] – לפי שכל שבעת ימי המלואים, שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום, לא שרתה בו שכינה, והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה, משה רבנו, כל הטורח שטרחנו, שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל. לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (פסוק ו), אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שעל ידי קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו.

משה רבינו מקים את המשכן, באים ואומרים לו "שכינה לא יורדת!", אמר להם משה רבינו: "היא לא תרד אלא בזכות אהרן!" – משמע, שבזכות אהרן הכהן שרתה השכינה – אז על מה חלשה דעתו???

מה קיבלנו מזה שהקריבו הנשיאים את קרבנם במשך י"ב יום? – לא לומר תחנון במשך כל חודש ניסן ☺

ולמה זכינו מהצער שהיה לאהרן שהוא לא הביא קרבן??? שמונה ימים אין תחנון ואומרים הלל שלם, ושמונה ימים מדליקים נרות חנוכה ואוכלים סופגניות ☺

לכאורה, איזו מן פרופורציה זו – זה שהביא, חודש שלם אין תחנון. וזה שלא הביא, שמונה ימים; אדם מתפלל לגשם ולא יורד – ומה גורם להורדת הגשם?! חלישות הדעת. יוצא א"כ, שהצער של אהרן הכהן גדול יותר מהקרבן עצמו!

בא הספר אמונת עתיד, ומביא ביאור בשם הרה"ק מווארקא זצ"ל – אם זה הולך לך בחיים, זה גדול יותר משלהם; עצם הרצון להביא את הקרבן, גדול

של כל אחד ואחד מהנשיאים, והביאו כולם קרבן, כמו שהביא זה כן הביא זה.

אומר האלשיך הקדוש, הנחמה שניחם אותו היתה בכך שאמר לו שהקרבנות שהנשיאים הביאו היו חד פעמי, אבל נרות המנורה שהוא מדליק כאן למטה – מאירים גם בבית מקדש של מעלה – דהיינו, שהם נצחיים.

ולמה באמת אהרן ושבטו לא הקריבו?

אומר הש"ך, כי שבט לוי לא לקח שלל ממזרים³, בשונה משאר השבטים, שכל א' לקח איתו תשעים חמורים לובים עמוסים מבזות מצרים – ולמה הם לא לקחו? פשוט מאד. כי הם לא היו בעבודת פרך. הם היו יושבים ועוסקים בתורה! ממילא, לא היתה להם קערת כסף ולא היה להם גם מזרק אחד כסף ולא שבעים שקל בשקל הקדש – לא היה להם מאיפה להביא את זה, ולכן הם לא הקריבו.

ולכן אמר לו הקב"ה "חייך, שלך גדולה משלהם" – פירוש, התורה שאתה והשבט שלך למדתם במצרים, חשובה יותר מכל הקרבת הקרבנות של שאר השבטים – "שאתה מדליק ומטיב את הנרות" – שזו התורה שבעל פה!

ללמדנו בא הכתוב, שאין דבר חשוב יותר לפני הקב"ה יותר מלימוד התורה; פעמים שאדם שומע שפלוגי תרם ככה וככה, ואלמוני תרם ככה וככה – אבל אתה למדת ארבעה דפי גמרא – שלך גדולה משלהם, התרומה שלך לפני הקב"ה גדולה משל שניהם יחד!

בא הרמב"ן בפרשת השבוע וכותב, שעיקר הנחמה שניחם אותו הקב"ה, היתה בנרות חנוכה;

כותב הרמב"ן – ולא נתברר לי, למה ניחמו בהדלקת הנרות, ולא ניחמו בקטורת בקר וערב, ששיבחו בו הכתוב (דברים לג י): "ישימו קטורה באפך", ובכל הקרבנות, ובמנחת חביתין, ובעבודת יום הכפורים שאינה כשרה אלא בו, ונכנס לפני ולפנים, ושהוא קדוש ה' עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבטו כלו משרתי אלהינו; ועוד: מה טעם לחלישות הדעת הזו? והלא קרבנו גדול משל נשיאים, שהקריב בימים ההם קרבנות הרבה כל ימי המלואים!

ואם תאמר שהיו חובה ונצטוו בהם, וחלשה דעתו על שלא הקריב נדבה כמוהם לחנכת המזבח – גם הדלקת הנרות שנחמו בה חובה ונצטוו עליה! אבל ענין ההגדה הזו, לדרוש רמז מן הפרשה על חנוכה של נרות שהיתה בבית שני על ידי אהרן ובניו, רצוני לומר חשמונאי כהן גדול ובניו.

ובלשון הזה מצאתיה במגלת סתרים לרבינו נסים, שהזכיר האגדה הזו ואמר: "ראיתי במדרש, כיון שהקריבו שנים עשר שבטים ולא הקריב שבט לוי וכו', אמר לו הקב"ה למשה דבר אל אהרן ואמרת אליו, יש חנכה אחרת שיש בה הדלקת הנרות ואני עושה בה לישראל על ידי בניך נסים ותשועה וחנכה שקרויה על שמם, והיא חנכת בני חשמונאי, ולפיכך הסמך פרשה זו לפרשת חנכת המזבח", עד כאן לשונו.

וראיתי עוד ב- "ללמדנו" (תנחומא בהעלותך ה), וכן במדבר רבה טו ו: "אמר לו הקב"ה למשה: לך אמור לאהרן 'אל תתיירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו – וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלין לעולם!". והנה, דבר ידוע שכשאין בית המקדש קיים והקרבנות בטלין מפני חורבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות חנכת חשמונאי, שהיא נוהגת אף לאחר החורבן בגלותנו. וכן ברכת כהנים הסמוכה לחנכת הנשיאים נוהגת לעולם, דרשו סמוכין לחנכת הנשיאים מלפניה ומלאחריה בכבודו של אהרן שלא נמנה עמם.

על פי זה נוכל להבין דבר נפלא – למה בחנוכה אנו קוראים קרבנות הנשיאים? פשוט מאד. כי בגלל שחלשה דעתו של אהרן שלא הקריב, קיבלנו את מצות החנוכה!

כותב בעל הטורים – כתיב בהעלותך את הנרות וכתוב להעלות נר תמיד לבית הלל נר ואח"כ נרות שמוסיפין והולכין והיינו להעלות נר תמיד שמעלין בקודש ולבית שמאי תחילה נרות ואח"כ נר שמורידין והולכין.

'חלישות הדעת' זו לא מילה שמרבים להשתמש בה. ניסיתי למצוא איזו מילה שמקבילה ל- 'חלשה דעתא' – וחשבתי (אני לא בטוח) שהמילה שמקבילה לזה זה 'שברון לב'. בואו נראה כמה גמרות שמציינת שם הגמרא את המושג 'חלשה דעתא';

אומרת הגמרא {מסכת תענית כד, א – ב} – ר' יהודה נשיאה גזר תעניתא בעי רחמי ולא אתא מיטרא הוא התפלל לרחמים מן השמים ובכל זאת לא ירדו גשמים. אמר כמה הבדל ומרחק איכא יש משמואל הרמתי עד ליהודה בן גמליאל שמואל הרמתי התפלל לבדו וירדו גשמים בשבילו, ואילו אני מתפלל ביחד עם כל ישראל בתענית צבור ואיני נענה, אוי לו לדור שכן נתקע שנכנס למצב כזה ואין לו מוצא ממנו, אוי לו למי שעלתה בימיו כך כלומר,

³ ברוך שאמר: בנוסף, שבט לוי לא התרבה כמו שאר השבטים במצרים ולכן הוא היה שבט קטן יחסית לכולם.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמשך השבוע (ביום רביעי) באלול !!!

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

ביום שמתו לו שני בניו, הצער הגדול שלו היה **"לא הקרבתי קרבן"**! – איפה מצאנו דבר דומה לזה? בתחילת ספר שמואל, הפלישתים באו להילחם עם ישראל – 30 אלף איש מתו מישראל! כאשר בין המתים היו חופני ופנחס – שני בניו של ע"ל – הכהן הגדול; ומה עשו עוד הפלישתים! חטפו את ארון הברית שאיתו היו יוצאים למלחמה. איש אחד קפץ למערכה משבט בנימין, פתח את הארון, הוציא החוצה את הלוחות וברח אל המשכן; ואומר הנביא: {ש"א ד, יב} **וַיִּרֶץ אִישׁ בְּנִימִן מִהַמְּעִרָה וַיָּבֵא שְׁלֹה בַּיּוֹם הַהוּא וּמִדְּיו קָרְעִים וַאֲדָמָה עַל רֹאשׁוֹ** – מי היה אותו ה'איש'?

אומר רש"י – **איש בנימין**. זה היה שאול, שחטף את הלוחות מיד גלית וברח לו. {ש"ס יג} **וַיָּבֹא וְהָיָה עָלָיו יֵשֵׁב עַל הַכֶּסֶף יָד דָּרָךְ מִצָּפֶה כִּי הָיָה לְבֹו חֶרֶד עַל אֲרוֹן הָאֱלֹקִים וְהָאִישׁ בָּא לְהַגִּיד בְּעֵינָיו וַתִּזְעַק כָּל הָעִיר: {יד} וַיִּשְׁמַע עָלָיָהּ קוֹל הַצִּעָקָה וַיֹּאמֶר מֶה קוֹל הַהֶמְנוֹן הַזֶּה וְהָאִישׁ מֵהָרָא וַיָּבֵא וַיִּגַּד לְעָלָי: {טו} וְעָלָי בֶן תְּשָׁעִים וּשְׁמֹנֶה עָשָׂר וְעֶינָיו קָמָה וְלֹא יָכֹל לָרְאוֹת: {טז} וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֶל עָלָי אֲנִי הֵבֵא מִן הַמְּעִרָה וְאֲנִי מִן הַמְּעִרָה נִסְתִּי הַיּוֹם וַיֹּאמֶר מֶה הָיָה הַדָּבָר בְּנִי: {יז} וַיַּעַן הַמְּבַשֵּׁר וַיֹּאמֶר נָס יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי פִלְשְׁתִּים וְגַם מִגִּזְרֵה גְדוֹלָה הָיְתָה בָעָם וְגַם שְׁנֵי בָנָיָהּ מֵתוּ וְכִינֹס וַיִּפְּנֹס וַאֲרוֹן הָאֱלֹקִים נִלְקָחָה: {יח} וַיְהִי כִּהְזָכִירוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹקִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכֶּסֶף אַחֲרֵיכֵן בַּעַד יָד הַשָּׁעַר וַתִּשָּׁבֶר מִפְּרֻקָּתוֹ וַיָּמָת כִּי זָקֵן הָאִישׁ וְכָבֵד וְהוּא שָׁפֹט אֶת יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה.**

שימו לב לפרופורציות – ע"ל – הכהן הגדול בשלה – שומע שמתו 30 אלף מישראל ושני בניו מתו, ומה שהורג אותו זו הידיעה שארון האלקים נלקח בשבי!

עוד, ממשיך הנביא ואומר: {ש"ס יט} **וְכָלְתוּ אֶשֶׁת פִּינֹחָס הָרָה לֵלֶת** – 'ללת' – הכוונה 'ללדת' **וַתִּשְׁמַע אֶת הַשְּׁמָעָה אֶל הַלֵּלָה אֲרוֹן הָאֱלֹקִים וַיָּמָת חֲמִיָּה וְאִישָׁהּ וַתִּכְרַע וַתִּלָּד כִּי נִהְפְּכוּ עָלֶיהָ צָרִיהָ: {כ} וַכַּעַת מוֹתָהּ וַתִּדְּבַרְנָה הַנְּצֻבוֹת עָלֶיהָ אֶל תִּירָאִי כִּי בֶן יִלְדָתָהּ וְלֹא עָנָתָהּ וְלֹא שָׁתָה לָבָה: {כא} וַתִּקְרָא לְנֶעֱר אִי כְבוֹד לְאִמְרָה גִּלָּה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל הַלֵּלָה אֲרוֹן הָאֱלֹקִים וְאֶל חֲמִיָּה וְאִישָׁהּ: {כב} וַתֹּאמֶר גִּלָּה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקָח אֲרוֹן הָאֱלֹקִים; וּפִירַשׁ הַמַּצּוּדוֹת: חֲזָרָה וַאֲמָרָה עֵיקָר גְּלוּת הַכְבוֹד הוּא בַּעֲבוּר כִּי נִלְקָח הָאֲרוֹן.**

כותב המענייני שמואל {תשעה באב} – כמה גדולה היתה אשת פינחס, שכאשר היא כורעת ללדת ושומעת היא עתה על שלשה אסונות מזעזעים: א. על מות בעלה. ב. מות חמיה עלי הכהן הגדול. ג. על הלך ארון האלוקים בשביה, מהי הצרה המעיקה עליה ביותר מכל שלשלת האסונות הללו? – שביית ארון האלוקים! זוהי המכה הקשה ביותר, את הכאב הזה כבר אינה יכולה לשאת, כאן היא נפחה את נשמתה, ואז ברגע האחרון היא מנציחה את המאורע האיום והנורא בשם שהיא נותנת לבנה – 'אי כבוד' – במשפט הזה מתבטא כל היגיון הצער והכאב הנורא, מפני שארון האלוקים הוא נזר תפארתנו, וכאשר הוא נלקח בשביה ע"י הפלשתים – בכך גלה כבודם של ישראל, **"וַתֹּאמֶר גִּלָּה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקָח אֲרוֹן הָאֱלֹקִים"**, נורא מאוד להתבונן במה עיקר ומה הטפל, העיקר הוא ארון האלוקים ועל זה יש להנציח את גודל הצער והכאב.

אם כן חלשה דעתו של אהרן שלא היה בחנוכת המשכן – מתי??? אומר לנו **המענייני גנים**, ביום שבו הוא קבר את שני בניו – שם הוא קיבל חלישות הדעת; על חלישות הדעת שהיתה לו בזמן הזה, אמר לו הקב"ה – "חייך, שלך גדולה משלהם!" – הצער הזה נותן הרבה יותר מקרבנות הנשיאים, שקיבל חנוכת בית חשמונאי; בעוד 1173 שנים, החשמונאים יגברו על היוונים וישלטו בבית המקדש; 480 שנה עד שנבנה בית המקדש, 400 שנה בית ראשון אחרי 70 שנה של גלות, אחרי זה 34 שנים שבנו את הבית ששלטו הפרסיים, אחרי זה היוונים ששלטו 180 שנה ורק אחרי זה התחילו החשמונאים לשלוט! – חלישות הדעת של אהרן הכהן, העניקה מתנה לדורות – בזכות אותה השתוקקות!

לאחר הדברים האלה, נוכל ללכת לשלב נוסף בפרשת השבוע:

באים אנשים שהיו טמאים לנפש אדם ומבקשים – {ט, ז} **לְמָה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקָּרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ ה' בְּמַעַדוֹ בַּתּוֹךְ בְּנִי יִשְׂרָאֵל;**

אני הייתי אומר להם פשוט מאד: "עבר זמנו בטל קרבנו! – אתם פטורים!"

למה הדבר דומה? לא שרצה מאד לזכות במצות פדיון הבן, אבל מה לעשות נולדה לו בת. לאחר שנה נולד לו בשעה טובה בן זכר! – הוא בא לרב ואומר לו: "נולד לי בן אחרי בת – אני רוצה לעשות לו פדיון!"

"תשמע אדוני היקר, אולי בעתיד תיקח עוד אישה וממנה ... אין לך כרגע אופציה כזאת!"

מהבאת הקרבן עצמו – ולכאורה, דבריו צריכים ביאור דהלא כתב רש"י דשלך גדולה שאתה מדליק ומטיב את הנרות?

ונראה לבאר דהנה יש בני בחינות בעבודה של אדם, אחד הוא כשהכל כדבעי בעבודתו ולומר ומתפלל בחשק, זהו העבודה של בחינת אור נגלה שיכול לראות האור. והשני הוא כשהעבודה קשה עליו ולומד ומתפלל בכבודות, אבל יש לו חלישות הדעת על זה, זהו העבודה של בחינת אור הגנוז. וידוע שהמנונה מרמו על אור הגנוז ומבואר באריכות בס' בני יששכר בענייני חנוכה. ואמר הקב"ה לאהרן שלך גדולה משלהם שהעבודה של אור הגנוז גדולה מהנשיאים שעבודתם הי' באור נגלה. והיינו מה שנתן לו השי"ת העבודה של הלדקת והטבת המנונה הדואר עבודה של אור הגנוז.

ועפ"ז יש לבאר הקרא. **"וזה מעשה המנונה מקשה"**, בשעה שהעבודה באה לו בקושי, שקשה לו ללמוד וקשה לו להתפלל כראוי. אבל עבודה זו היא **"זהב"**, וחביב מאד לפניו. **"עז ירכה עד פרוחה מקשה היא"**, כמש"כ רש"י ירכה היינו אבר הגדול, פרוחה היינו אבר הקטן, דהיינו מהעבודה הגדולה עד העבודה הקטנה כולו קשה לו לעשותו, ובאים לו הרבה מניעות וטרדות שמאנסים אותו שלא יחל ויכול לקיימו כהוגן או שלא לקיימו כלל. אבל יכמראה אשר הראה ה' את משה"י, דכתיב בפי ברכה שהראה ה' את משה עד הים האחרון ודרשינן עד היום האחרון, ובאמת הפשט והדרוש חזא הם, דביום האחרון הוא יס גדול שיכולין ליטבע בו מאפיקורסות ופריצות כו', וזה שמה ראה עד היום האחרון זה נתן כח ביד מי שרוצה להניצל ולא ליטבע בהים ... ואז ביום האחרון יהי עבודה גדולה של אור הגנוז שעתיד להגלות לעיני כל. דאע"ג שיהי קשה מאוד לעבוד את השי"ת בשלימות, מ"מ החלישות הדעת עצמה גדולה מאד לפני הקב"ה, **"וכן עשה את המנונה"** – בבחינה זו.

אם אלה הדברים, הייתי רוצה להביא מרגלית נפלאה שראיתי בספר **מעין גנים** של הרב אסולין;

שם במאמרים שלו, רוצה הרב אסולין לטעון, שנדב ואביהוא נפטרו על הבוקר בשעה שהקריבו את הקטורת בבוקר – לא כמו שכולם נוטים לחשוב שרק לאחר שכולם הקריבו את קרבנם הם הביאו אש זרה וכו'; לכאורה, **הרשב"ם** כותב, שהקרבן הראשון שיש בבוקר הוא תמיד של שחר שלאחריו מטיבים את הנרות, לאחר מכן מטיבים חמש נרות, לאחר מכן שתי נרות, וזרקים את דם התמי, ואח"כ מגיעים הכף והמחתה, את הכף והמחתה עשו נדב ואביהוא, והיות וכך, כשירדה אש מהשמים היא אכלה גם אותם והם מתו. ע"פ דבריו, הם מתו עוד לפני שהנשיאים הביאו את הקרבן שלהם.

אומר המענייני גנים, שבאותו היום אהרן היה אונק' והוא המשיך בעבודתו. אז הביאו הנשיאים והביאו לו קרבן; אמר להם משה רבינו: "אתם לא מקריבים כולם – נשיא אחד ליום" – כך אמר לי הקב"ה" – ולמה הוא היה צריך אישור של הקב"ה?! פשוט מאד. כי הם הלכו לעשות דברים שאסור לעשותם – קטורת יחיד, שער חטאת בלי חטא וכו'. אם כן באותו היום אהרן הכהן מקבל להקריב את הקרבן של נחשון בן עמינדב להקריב – נדב ואביהוא כבר מתו.

כותב המענייני גנים – והרי עלינו להבין שבשעת צער אין לאדם שום תיאבון, כש"כ בתהלים {מב, ד} היתה לי דמעותי לחם יומם ולילה. כותב שם רש"י, מכאן שהצרה משבעת את האדם ואינו מבקש לאכול, וכן הוא אומר בחנה {ש"א א, ז} ותבכה ולא תאכל עכ"ל. שום אדם במצבו של אהרן שמתו לו בפתע שני בניו, יהיה האדם הגשמי ביותר, לא יצטער אם יראה מאכל שאהוב עליו מאוד, וחברו אוכל את זה.

פירוש הדבר, אדם שמתו לו כעת הילדים ר"ל, והוא רואה את חבר שלו אוכל עוגה שהוא מאד אוהב – לצורך הענין 'גביניות'; האם יהיה לו חשק לאכול את הגביניות?! התשובה היא שממש לא! לאדם כזה אין חשק לכלום!

למעשה, לאחר כאב שבניו מתו, שכן כותב **הרמב"ן** לפני **"וידם אהרן"**, שהוא צעק צעקה גדולה ומרה – ולאחר מכן רק נאמר **"וידם אהרן"** – לאחר מכן, נאמרה לו פרשת שתוי יין – משמע, שהוא היה בשמחה, שאין הנבואה שורה אלא מתוך שמחה – זה רק לאחר שפינו את נדב ואביהוא והביאו אותם לקבורה.

ממשיך המענייני גנים ואומר – אבל אהרן הכהן תאוותו לרוחניות היתה הרבה יותר גדולה מכל מצב אחר בעולם. וגם באותו יום שמתו לו שני בניו והוא מצטער עליהם, הוא מסוגל להבחין שיש אנשים שזכו לעליה רוחנית מסוימת – שהוא לא זכה לה, ולמרות שדרגתו הרוחנית הרבה יותר גדולה מהם, שהרי הם מביאים רק פעם אחד והוא משמש לפני ה' תמיד, וגם הם צריכים את עזרתו כדי להקריב את הקרבנות, מ"מ הצער הזה שנמנע ממנו אפשרות נוספת של עבודת ה', מביאה אותו לכזה צער עד כדי חלישות הדעת, וכל זה בתוך כל צערו על בניו. זה היה אהרן הכהן. כזו תשובה רוחנית היתה בו.

⁴ **ברוך שאמר**: למרות שכהן גדול מקריב באינינות.

⁵ **ברוך שאמר**: בדיוק כמו המים שרצו להיות ליד הקב"ה.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמשך השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוד רוזנבלום שליט"א

התורה ביניהם בפרשה זו. והיכן מקומה האמיתי של פרשת "ויהי בנסעו"? אמר רב אשי: בדגלים – בפרשת דגלים, בספר במדבר פרק ב'.

אומרת התורה: {יא, ד} "והאסף אֶשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הַתָּאוֹת וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֵאָכְלֵנוּ בָּשָׂר" רצו בשר אורגני! והקב"ה הביא להם שלום וכו'.

שימו לב, הפורענות הראשונה "ויסעו מהר ה'" – לכאורה, היה ענן איך אפשר לנסוע – אם הענן לא זו, אי אפשר לנסוע!!

כותב הרמב"ן – "...אבל ענין המדרש הזה מצאו אותו באגדה שנסעו מהר סיני בשמחה כתינוק הבורח מבית הספר אמרו שמא ירבה ויתן לנו מצות וזהו ויסעו מהר ה' שהיה מחשבתם להסיע עצמן משם מפני שהוא הר ה' וזהו פורענות ראשונה..."

התוצאה הבאה, אומרים חז"ל, לאדם יש 'מנוע' שנקרא 'השתוקקות' – 'תאוה';

יש אחד שיש לו תאוה לבשר; הוא יושב באולם שמחות והמלצר ניגש אליו – "שלום, מה בשבילך?"

"מה יש?"

"יש שניצל, פרגית, כבד קצוץ, קבב"

"לא משנה הסדר – תשים בצלחת!"

ואז כמו שואב אבק הוא שואב הכל בן פורת יוסף – תופעת טבע ☺

ומה עושה בנאדם שאין לו תאוה לאוכל? יום אחד הוא מגיע הביתה ואומר לאשתו: "שולה, אין לי תיאבון!" – ישר היא מריצה אותו לקופת חולים – בדיקות דם, צילומים מכל הכיוונים וכו' וכו' – אותו מנוע יש להשתוקקות לתורה! – "למה נגרע" – אני רוצה ללמוד! אני רוצה לקיים מצוות!

"מה אתה רוצה ללמוד אדוני היקר – זוהר, מדרש, הלכה, אגדתא?" "שים לי מהכול!"

אם סגרת את המנוע של הר ה', מגיע מיד מנוע חדש – בשר! באותה פרשה שמים לנו שנים מול שנים – מצד א' אהרן שחלשה דעתו שרצה מנורה, ואותם אנשים שרצו פסח שני – ומצד שני המתאונים והמתאונים – אותו מנוע, רק צריך לכוון את הכפתור בכיוון הנכון!

בא' ר' אלעזר אזכרי בספרו **ספר חרדים**, ומדבר בהרחבה על מעלת בית הכנסת

כותב **ספר חרדים** {פרק ס"ו} – ואמרו החכמים בתי כנסיות ובתי מדרשות **פרדס הצדיקים ומאסר הרשעים**.

למה הכוונה?

יש מניין בבית הכנסת שמתחיל בשעה 7 בבוקר. יש א' שמגיע בשעה 7:30 – "אני אצטרף בהמשך" – ולבסוף הוא מצטרף ב' – כ"י בא סוס פרעה! לעומת זאת, יש א' שמגיע רבע שעה קודם – וגם נשאר חצי שעה אחרי התפילה ללמוד.

אומר לנו ספר חרדים: **"בתי כנסיות ובתי מדרשות פרדס הצדיקים"** – הייתם פעם בבית מלון? עד השעה 11 בבוקר צריך להחזיר את החדר; יש אנשים עד דקה ל' – 11 לא זזים מהחדר – "יש עוד חמש דקות – בוא נקפוץ ראש לברכה!" ☺

ומאיפה בורחים בדר"כ!! מבית חולים – "כל דקה כאן זה תוספת חיידקים!" ☺ – כך הם הרשעים בבתי הכנסת, אומר לנו **ספר חרדים**. כל רגע הם רק מחפשים לברוח! – וזו נקודת המבחן!

אם אדם רואה שאין לו חשק ללמוד או להתפלל, שידע שהמנוע שלו מקולקל – בדיוק אותו אדם שאין לו תיאבון – תבדוק את עצמך!

ויהי רצון שכמו שאהרן הכהן השתוקק למנורה, כך נשתוקק לבנין הבית השלישי, וממילא יוריד לנו אותו הקב"ה משמים בשלימותו במהרה בימנו, אמן ואמן !!!

באים כאן אנשים שהיו טמאים לנפש אדם – ומה אומר להם משה??? – {ח} **ויאמר אֱלֹהִים עֲמְדוּ וְאֶשְׁמְעָה מִה יִצְוֶה ה' לָכֵן: {ט} וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: {י} דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ יִהְיֶה טָמֵא לִנְפֹשׁ או בְּדָרֶךְ רַחֲקָה לָכֵן או לְדִרְתֵּיכֶם וְעֵשָׂה פֶסַח לֹ- ה' – בגלל תשוקה של כמה אנשים, זכו למצוה לדורות!!!**

אחד עשה ניתוח בראש השנה והתעורר בצום גדליה – "לא שמעתי שופר!!!" תביאו לי מהר שופר לתקוע" – הוא יכול לתקוע גם את המאה קולות של סיסרא וגם עוד אלף קולות בונים – יעזור במשהו!!

אבל כאן באים אנשים ורוצים הזדמנות נוספת – ומקבלים! – למה???

קראתי פעם סיפור, שאיזה יהודי אחד שמע שבבית קברות של גוים קבור יהודי אחד; אותו יהודי שכביכול נקבר שם, היה בבית אבות בלי משפחה ובלי מכרים וכו'. אמר אותו יהודי "אולי אזכה במצוה ואצליח להעביר אותו לבית קברות של יהודים" – מה עשה? הלך לאותו בית קברות, ובאותו הזמן היתה לויה עם אבטחה כבדה – "מי אתה???", שואלים אותו השומרים.

"באתי כאן להלוויה"

"מה השם שלך?"

"משה ברקוביץ"

רשמו את השם ונתנו לו להיכנס; מפה לשם הוא הלך לחפש את הקבר ומצא אותו. בינתיים הוא נשאר להלוויה של הגוים וחזר הביתה. לאחר כמה חודשים, הוא מקבל מכתב מבית משפט – "הנך מוזמן לחלוקת עיזבון של גיורי" ביידיך

"מי זה בנאדם הזה?!" ☺

הוא מגיע לשם ומסבירים לו, שאותו גוי שנפטר צוה בצוואה שלו, שכל מי שהגיע להלוויה שלו יקבל מיליון דולר – ולכן ביקשו לכתוב את השמות של האנשים שהגיעו;

זה מה שאמרו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם "למה נגרע" ☺ – "למה רק מיליון, אם הייתי יודע ככה, הייתי מביא את כל המשפחה!" ☺

ולעניינו, "למה נגרע" – אמרו, אם אפשר לקיים מצוות, למה שנחפש מהם פטור?!

ללמדנו בא הכתוב, מה התשוקה למצוות עושה. 'פטור' לא אומר שאסור – אני רוצה לקיים את המצוה – ובזכות זה זכינו ל'פסח שני' לדורות!

מי שיעלה לתורה 'שישי', ימצא דבר שנמצא פעם יחידה בכל התורה כולה – נוני"ם הפוכים תוך כדי הפרשה.

נשאלת השאלה – מה המשמעות של הנוני"ם ההפוכים?

אומרת הגמרא {מסכת שבת קטו, ב. קטז, א} – **ת"ר {במדבר י-לה} ויהי בנסעו הארון ויאמר משה פרשה זו עשה לה הקב"ה סימניות מלמעלה ולמטה** – בתחילתה ובסופה נוני"ם הפוכות, כדי להבדילה מן הכתובים הסמוכים, **לומר שאין זה מקומה** שפרשה זו אינה מופיעה במקומה הנכון לפי סדר המאורעות. שכן הפסוקים הקודמים לפרשה זו עוסקים במסעות, ואילו פרשה זו עוסקת בענין חניית השבטים לדגליהם, המובא קודם {במדבר פרק ב'}. **רבי אומר: לא מן השם הוא זה** אין זה הטעם לסימניות הכתובות בתורה, שכן פרשה זו מופיעה במקומה הראוי, שהרי לפני כן התורה מתארת את המסע הראשון שנסעו עפי' דגליהם {שם י, יא-יב}: **"ויהי בשנה השנייה בחדש השני בחדש נעלה [נסתלק] הענן מעל משכן העדת: ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני" ... אלא הטעם לסימניות הוא מפני שספר חשוב הוא בפני עצמו שלפרשה זו יש חשיבות של ספר בפני עצמו. כמאן אזלא כדעת מי מתאים הא (מאמר זה) דא"ר שמואל בר נחמן א"ר יונתן: כתוב {משלי ט-א} חֲכָמוֹת [החכמה, התורה] בְּנֵתָה בֵּיתָה חֲצֵבָה עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה אֵלּו שִׁבְעָה סִפְרֵי תוֹרָה. כִּמָּאן כִּדְעַת מִי נֹאמַר דְּבָרִים אֵלּוּ ? כִּדְעַת רַבִּי הוֹסֵבֶר שְׁפָרְשֵׁת "וְיִהְיֶה בְּנִסְעָה הָאָרֶץ" ... כְּתוּבָה בַּמִּקְוָמָה אֵלּא שְׁהוּא נִחְשֵׁב סִפְרָא בְּפָנֵי עֲצָמוֹ. לְפִי דְּבָרֵי יוֹצֵא שְׁבָרָאשִׁית, שְׁמוֹת, וְיִקְרָא וּדְבָרִים הֵם אֲרֵבָעָה סִפְרִים, וּסְפֵר בַּמִּדְבָּר חֲלוֹק לְשִׁלְשָׁה סִפְרִים נוספים – מתחילתו ועד "ויהי בנסע הארץ" ... פרשת "ויהי בנסע" עצמה, ואחרי "ויהי בנסע" עד סופו. נמצא שיש שבעה ספרים בתורה. שואלת הגמרא: **מאן תנא דפליג עליה דרבי** – ומיהו התנא קמא של אותה ברייתא, החולק על רבי? משיבה הגמרא: **רשב"ג הוא. דתניא: רשב"ג אומר: לעתיד לבוא, כשיתבטל יצר הרע ויתבטלו כל החטאים והעונשים, פתחה פרשה זו, של "ויהי בנסע" שתיעקר מכאן ותכתב במקומה בתחילת ספר במדבר. ולמה כתבה כאן? כדי להפסיק על ידה בין פורענות ראשונה הכתובה בתורה לפני פרשה זו לפורענות שנייה הכתובה לאחריה. הפורענות השנייה מאי היא? מיד לאחר פרשת "ויהי בנסע" כתוב {במדבר יא-א} **ויהי העם כמתאונים** שמחמת קשיי המסע התחילו העם להתאונן, וכתוצאה שלח ה' אש בקצה העם, שהרגה בהם. הפורענות הראשונה היא המסופרת לפני פרשת "ויהי בנסע", שכתוב {במדבר י-לג} **ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים** ... ועל פסוק זה אמר רבי חמא בר' חנינא: **שסרו מאחרי ה' שכבר בתוך שלשה ימים למסעם התאוה האספסוף לאכל הבשר ולמרוד ב- ה'.** כדי שלא לכתוב שני מעשי חטא הראויים לפורענות בזה אחר זה, הפסיקה****